

ÜLESTÕUSMISAJA II PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Ap2 ,42-47)

Lugemine apostlite tegude raamatust:

Neil päevil olid kõik usklikud üha apostlite õpetuses ja osaduses, leivamurdmises ning palvetes. Kogu rahvas oli hirmul imetegude ja tunnustähtede pärast, mis sündisid apostlite läbi. Aga kõik usklikud hoidsid kokku, ning kõik nende omandus oli ühine. Nad müüsid ära oma vara ning jagasid raha igäühele nii palju kui ta vajab. Usklikud olid päevast päeva ühel meelel pühakojas, nad murdsid leiba oma kodudes ja sõid üheskoos ning olid rõõmsad ja üksmeelsed. Nad kiitsid Jumalat, ja kogu rahvas pidas neist lugu. Issand aga saatis nende hulka üha enam neid, kes pidid õndsaks saama.
See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps118 , 1.4. 13-14. 22-24 R:1a)

R: Täna Issandat, sest Tema on hea.

Täna Issandat, sest tema on hea ning Tema heldus kestab igavesti. Õelgu need, kes kardavad Issandat: tema heldus kestab igavesti.

R:

Mind löödi ja tõugati, et ma kukuksin, kuid Issand hoidis mind langemast, Õelgu need, kes kardavad Issandat: tema heldus kestab igavesti.

R:

Kivi, mille hooneehitajad ära põlgasid, on nurgakiviks saanud. See on päev, mille Issand on teinud, rõõmustagem ja hõisakem selle üle.

R:

(Teine lugemine 1Pe1 ,3-9)

Lugemine püha apostel Peetruse esimesest kirjast:

Kiidetud olgu Jumal, meie Issanda Jeesuse Kristuse Isa. Tema on meid oma suurest halastusest uuesti sündida lasknud elava lootuse sisse Jeesuse Kristuse surnuist ülestõusmise läbi, et me saaksime hävimatu, laitmatu ja kadumatu päranduse. See pärisosa on taevas tallele pandud teile, kes te olete usu kaudu Jumala väe läbi hoitud õndsuseks, mis aegade lõpul avalikuks saab. Sellepärast, olge rõõmsad - kuigi teid ehk lühikeseks ajaks proovile pannakse - et teie usk saaks läbi katsutud ning leitaks hinnalisem olevat kullast, mida küll tulega proovitakse, aga mis koos maailmaga kaob. Nõnda saate teiegi oma usu läbi osa kiitusest, kirkusest ja aust, siis kui Kristus ilmub. Teie ei ole teda küll näinud, kuid armastate teda siiski - usute temasse, ehkki te pole teda näinud. Aga uskudes te saate osa ülevoolavast rõõmust ja autäiusest, siis kui te saavutate usu eesmärgi - oma hingeõndsuse.
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh20 ,29)

Halleluuja. Et sa mind oled näinud, Toomas, siis sa usud, kuid õndsad on need, kes ei näe, aga siiski usuvad. Halleluuja.

(Evangeelium Jh20 ,19-31)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Nädala esimese päeva õhtul, kui jüngrid olid riivistatud ukse taga, hirmust juutide ees, tuli Jeesus ja seisis nende seas ning ütles: "Rahu olgu teiega." Ja kui ta seda oli öelnud, näitas ta neile oma käsi ja külge. Jüngrid said Issandat nähes väga rõõmsaks. Jeesus aga ütles taas: "Rahu olgu teiega. Nii nagu minu Isa on mind läkitanud, nõnda läikitan ka mina teid." Ja kui ta seda oli öelnud, puhus ta nende peale ja ütles: "Võtke vastu püha Vaim! Kellele teie patud andeks annate, neile on need andeks antud; kellele te patud kinnitate, neile on need kinnitatud".

Aga Toomas, üks kaheteistkümnest, keda hüüti Kaksikuks, ei olnud nende hulgas, kui Jeesus tuli. Ning jüngrid ütlesid temale: "Me nägime Issandat". Aga tema ütles neile: "Kui ma ei näe tema kätes naelte jälgi ega pane oma sõrme naelte asemesse ja oma kätt tema külje sisse, siis ma ei usu."

Kui kaheksa päeva pärast olid jüngrid taas toas ja Toomas oli ühes nendega, tuli Jeesus, olgugi et üks oli riivis, seisis nende keskel ja ütles: "Rahu olgu teiega!" Seejärel ütles ta Toomasele: "Pane oma sõrm siia ja vaata minu käsi; siruta oma oma käsi siia ja pane see minu külje sisse, ning ära ole uskmatu vaid usklik!" Toomas vastas ning ütles talle: "Minu Issand ja minu Jumal!" Aga Jeesus ütles talle: "Et sa mind oled näinud, siis usud sa; õndsad on need, kes ei näe, aga siiski usuvad".

Ja Jeesus tegi veel teistsuguseidki tunnustähti oma jüngrite ees, mida ei ole kirjutatud sellesse raamatusse. Aga need siin on kirjutatud, et te usuksite, et Jeesus on Jumala Poeg, ja et teil uskudes oleks elu tema nimes. See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, vahel on filme vaadates päris hea tunda, et kuigi põnev või isegi hirmutav sündmustik jookseb kaasahaaravalt meie silmade eest mööda, võime me ise istuda turvaliselt siinpool ekraani, ilma et filmis toimuv saaks meid otseselt mõjutada.

Päris elu on siiski midagi muud - kuigi ta kulgeb samuti meist vahel otsekui filmina mööda, oleme me ise selles vähemal või rohkemal määral osalised, meie otsused mõjutavad nii selle stsenaariumi kuid $re\frac{8}{4}\frac{8}{4}$ iid. Samamoodi on meie rõõm ja kannatused, võidud ja kaotused reaalsed, mitte näitlejate mängitud teesklus. Kuid mis on peamine erinevus: elufilm ei lõpe meie jaoks mitte grimmi mahapesemisega, vaid seismisega Jumala kohtu ees. Me loeme...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kui ma olin veel noor preester, võisin üht ajaloolast ja keeleteadlast oma sõbraks pidada. Tundsin teda kui intelligentset inimest, ja kadestasin tema fenomenaalset mälu. Ta oli juba üle 80-ne, kui tema viimane teaduslik raamat valmis sai, ja kuni sinnamaani ei olnud tema isiksuses midagi muutunud. Kuid pärast selle raamatu esitlust märkasin, et muidu nii hea mäluuga inimesel tekkisid peagi raskused konkreetsete aastaarvude meenutamiseks, tema habe ei olnud enam perfektselt aetud nagu varem, ja vaid mõni kuu hiljem ei tundnud ta enam oma tuttavaid ära. Aasta pärast ta suri, meeltesegase ja tagasitõmbununa - ta tundis ka ise, et midagi on temaga korrast ära.

Nii võib küsida, mis jääb inimesest püsima pärast surma? Kas täies mõistuses isiksus tema õitseagadel, või ainult eluõhtu vaimunõtrus?

Kui vaadata hooldekodus vanadusenõrku inimesi, kes kompavad ümbrust osavõtmatute meriseakese-silmadega, millest ei peegeldu ei poolehoidu ega vastumeelsust, siis tabad end mõtlemast, et needsamad inimesed pidasid kord uhkeid pidusid, armastasid ja abiellusid, kasvasid suureks oma lapsed, tegid karjääri... Kas ma ise lõpetan kord samamoodi?...

Kas ükskord saab inimene tagasi oma parimate aastate mõistuse? Kuidas tunneb inimese surematu hing end tema hapras kehas, mille liikuvus võib hetkega kaduda, mis vananedes saab ainult nõrgemaks jääda?

Inimese maise ihu kaduvuse ees saab apostel Toomase kahtlus hoopis omapärase tähenduse: "Kui ma ei näe tema kätes naelte jälgi ega pane oma sõrme naelte asemesse ja oma kätt tema külje sisse, siis ma ei usu." Mis kasu on inimesel ka kõige eredamast kogemusest, kui ta samas teab, et lihtne peatrauma võib muuta hetkega tema isiksust, ning haigestumine dementsusse võib pühkida aja jooksul tema ajust kõik, mida ta teadis või kes ta oli.

Kuigi Jeesus tuleb Toomase seatud tingimustele vastu ja lubab tal oma haavu puudutada, hindab ta tema kahtluse siiski uskmatuseks ja manitseb: "Ära ole uskmatu, vaid usklik!". Kuid nüüd on Toomas ju oma õpetajat näinud ja käega katsunud - seega ta mitte üksnes ei usu tema ülestõusmist, vaid on lausa selle vahetu tunnistaja. Ja ikkagi käsib Jeesus Toomasel uskuda ... Sest olevikule järgneb tulevik, mil Toomaski jääb vanemaks, tema kogemused jäävad minevikku ja tuhmuvad, ning Jeesus ei seisa enam õpetajana tema kõrval. Siis jääb kindlast teadmisestki järele vaid usk ja lootus, et hoolimata maise mälu ja mõistuse haprusest jõuab inimene kord Jumala juurde.

Pühakiri tunnistab meile, et kusagil taevas on talletatud meie isiksuse kogu dimensioon kõigis tema arengujärgkudes ja Jumal mõistab meie üle õiglast kohut, teab meie elu valikuid, meie voorusi ja patte.

Siin maailmas on aga meie kutsumus võidelda ja tehatööd, kahelda ja uskuda. Me peame kujundama oma tõejanu usalduseks Jumala vastu, nii nagu apostel Johannes on selle kord sõnadesse pannud: "Vaadake, kui suure armastuse Isa on meile andnud: meid hüütakse Jumala lasteks ja need me olemegi. Maailm ei tunne meid, sest maailm ei tunne teda. Armsad, meie oleme nüüd Jumala lapsed, kuid veel ei ole saanud avalikuks, kes me ükskord oleme. Me teame, et kui tema saab avalikuks, siis me oleme tema sarnased, sest siis me näeme teda nii, nagu ta on. Igaüks, kellel on selline lootus tema peale, pühitseb ennast, nii nagu tema on püha." (1Jh 2,1-3). Aamen.